

L'OPINIÓ

Digueu "SI!" i cauran cadenes velles de dos segles

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24647 : Any IV-Núm. 50 : Barcelona, divendres 31 juliol 1931. Impremta: Tallers, 48 : Preu: 10 cèntims

Demà passat Catalunya es donarà la llibertat

L'abstenció
d'Esquerra
Republicana

TOTHOM A LES URNES!

Valencians,
votau l'Estatut

Conducta rectilínia

Per unanimitat, la minoria parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya ha acordat abstenir-se de votar la confiança al Govern.

Això no vol dir que deixem de prestar el nostre ajut a la República. El que no podem fer és aprovar moltes de les mesures proposades pels ministres de Treball i de Finances, i menys encara deixar passar sense protesta l'actitud provocadora del senyor Maura.

Alcalá Zamora i tots els altres ministres que han demostrat un cert interès en la seva comensal mereixen els nostres respectes. Però no podem posar-nos incondicionalment al costat del Govern, malgrat que sigui un atenuant per a certes actuacions del fet que estigui compost d'elements políticament heterogenis.

Es ben possible que, sense la formació d'un Govern netament d'esquerra i amb un programa clar i definit, la situació de perplexitat actual s'allargui d'una manera perillosa.

Conviendria un Govern fort i ple de decisió per a envestir la qüestió de la Constitució i l'Estatut de Catalunya sense desviar-se d'una tàctica convinguda prèviament.

Es el que nosaltres venim proposant fa temps, perquè creiem que només així serà possible de consolidar la República.

Es necessari acabar amb les interinimitats i apressar la tasca renovadora.

Cada dia s'imposa d'una manera més urgent la Unió de tots els Partits d'Esquerra a les Corts Constituents a base d'un programa mínim en el qual vagi inclosa l'aprovació de l'Estatut de Catalunya.

Els que han de viure amb l'esperança de que l'Esquerra Republicana de Catalunya s'esquerdí i es divideixi, per poder aleshores ells aprofitar-se de la desorientació que produiria en les masses un cisma o una escissió, aquests dies s'han fregat les mans de gust i àdhuc des dels diaris que els serveixen han parlat amb una intima delectança d'unes suposades baralles que s'havien produït en la minoria dels nostre partit. Si hi troben gust, no podem pas privar-los-en. Si es refien que així semblaran la desconfiança entre el poble que ens va votar, i el convençerem de que ells ho farien més bé, per nosaltres ja poden anar fent. Nosaltres estem ben tranquils, i el poble continua honorant-nos amb la seva confiança. Ara, com ahir, l'Esquerra es dreça com un bloc.

Es absolutament infantil creure que on es reuneixen quaranta persones, tot ha d'anar com una seda; que el que presideix la reunió és l'únic que ha de parlar, i que els altres han de limitar-se a fer el paper de bens. Si entre dues persones encara no hi ha diàleg i la discussió, imagineu que no ha de discutir-se allà on es troben reunides quaranta persones. Si tots hem estat en reunions i en juntes de 6 i de 8 i de 12 persones i hi ha uns debats que no s'acaben mai, comptem el que ha d'esdevenir en una reunió del nombre de persones corresponent al de diputats de l'Esquerra. Mal aniria que es pogués dir: Es varen reunir a les deu, i a les onze ja estaven llestos i a les dotze ja havien dissenzidat. Això per de prompte. Ara, tenint en compte que en la reunió de parlamentaris catalans hi havia no solament els de l'Esquerra Republicana de Catalunya, sinó també els vuit o deu pertanyents a altres organitzacions i grups republicans independents d'ella, és la cosa més perfectament normal que havent-hi hagut discrepàncies en el curs de la discussió es vagi arribar a un acord, al final dels debats. A un acord de seguir una conducta rectilínia.

Si els que en les dues darreres eleccions no han obtingut sinó unes votacions esquifides, tenen interès a inflar el gos i necessiten viure de l'esperança de que ens barallem, vagin fent, que són ben lliures.

Atrament l'acord pres en aquella reunió, d'abstenir-se de votar la confiança al Govern, és un acord perfectament lògic i racional.

Els que manquen de visió política, creuen que l'Esquerra Republicana de Catalunya s'ha equivocada. Ells haurien votat la confiança al Govern, perquè ara hem de presentar l'Estatut. Són ben lliures de pensar així, també. Gràcies a aquesta visió política tan clara que tenen, han arribat tan lluny.

Si no tenim confiança en el Govern i no li podem tenir en tant que al Govern hi hagi un Maura, un Largo Caballero i un Prieto-votar-li la confiança per vure si així l'enternim i això ens afavoreix l'Estatut que anem a presentar, seria una covardia. L'Esquerra no farà mai dos passos.

L'Esquerra no farà mai un paper per un altre, per veure si li donen res. Els nostres homes són lleials; li han dit al Govern que no li poden atòr-

gar la seva confiança. I ara van a presentar l'Estatut de Catalunya, a les Corts, i reclamaran en nom de Catalunya que sigui aprovat perquè aquesta és la voluntat del poble català.

Simplement. Que així és com s'han de fer les coses.

La llibertat de Catalunya constitueix un dret tan indiscutible que ha d'ésser presentat lleialment, naturalment, cruament. No pot ésser matèria baratable. No hem de dir el que no pensem. No hem de donar confiança si tenim desconfiança, per veure si així els conquistem.

Ells han d'ésser homes lleials que han de dir el que pensem, tant si els hi fem festes com si els hi fem-parlant clar—morros.

Si pel fet que no els hem donat la confiança, ens haguéssim de sabotejar l'Estatut—que no ho creiem—la responsabilitat serà d'ells. No pas nostra.

Si el problema català no ha estat per ara resolt, tenim el dret de dir que era degut a que ells que parlaven en nom de Catalunya, anaven a Madrid, a «regatejar». Tot el que es regateja, naturalment, és d'un valor fectici. L'Esquerra Republicana de Catalunya dirà a les Corts Constituents que és el que vol Catalunya. Però li dirà sense haver anat abans pels despatxos dels ministres, ni pels dels diputats, a conquistar-los i a treballar-se'ls. Sense haver-los convidat a dinar. Que és una manera noble de procedir.

J. VENTALLO

Plebiscit Femení Pro-Estatut

Instruccions
Diumenge, dia 2 d'agost, les dones habitants de Barcelona, podran signar el plebiscit femení, en els llocs següents: Casa de la Ciutat, Tinències l'Alcalde, Mercats, Quarteret de la Guàrdia Urbana de la plaça Comes (Les Corts) i Grups Escolars Pere Vila (Passeig de Sant Joan) Milla i Fontanals (carrer del Carme) i Escola Fariola (Vallecaera). Es condició indispensable per a poder signar l'haver complert els vint anys.

Tots els Ajuntaments de Catalunya organitzen per a aquella dia el plebiscit i es demana a totes les dones que vulguin cooperar-hi: arranjant elles mateixes la recollida de signatures en cada població, explicant si cal, el que l'Estatut representa i signant per les que no en saben quan aquestes ho desgin; sobretot, exigint que els homes familiars seus, vagin a votar l'Estatut.

Les estiejants poden signar en els llocs on es trobin i se'ls demana la llur col·laboració per tal d'assolir la màxima expressió de voluntats en pro de l'Estatut.

PER L'ESTATUT SUGGESTIONS, PROPAGANDA...

En els dies aquests arriba a la nostra redacció una quantitat enorme de correspondència. Són lletres contaminades de la febre de l'hora. Gairebé totes van plenes d'initiatives, suggeriments, insinuacions, temences, esperances... Per a publicar-les necessitariem almenys el triple del paper de que en l'actualitat disposem pel nostre diari.

Moltes d'elles apunten la temença que en aquesta ocasió hom no acudeixi a tots els ressorts de propaganda. Els qui això ens escriuen voldrien veure les nostres vies ciutadanes inundades de fulles de propaganda, paperetes de votació, etc. D'altres, opinen que tots els vehicles que circulen per la ciutat haurien d'exhibir rètols al·lusius a l'Estatut. Hi ha qui voldria presenciar les terrasses dels cafès i bars assaltades pels propagandistes orals... En fi: tota la gamma de la publicitat posada al servei de l'Estatut.

Podem tranquil·litzar-se els nostres amics: l'Oficina de propaganda de l'Estatut, no descuida cap dels aspectes de la propaganda. A la Generalitat es treballa intensament, dia i nit. Els funcionaris de l'Oficina posen en la tasca quelcom més que la simple atenció professional. Una visita a les Oficines de l'Estatut és suficient per a animar els més escèptics. Hom surt d'allí contagiats per la febre del treball i del proselitisme. S'han pres totes les mesures encaminades a la més eficient de les propagandes i durant avui i demà es recorre a tots els mitjans.

Cal, però, que tots aquells patriotes als quals se'ls ocorren iniciatives i idees, procurin portar-les a la pràctica per ells mateixos, sempre que sigui possible. Dins el camp de la relació i connexió de cadascú hi ha molta feina a fer. Realitzen, doncs, les vostres idees, i si són bones, no tardaran a sorgir-vos imitadors i seguidors.

Les Oficines de la Generalitat estan obertes a tothom. A qui els demani, li seran lliurats tota mena d'impressos. Podeu passar-hi, els xofers i els comerciants, a cercar cartells.

Podeu passar-hi, també, els recadadors i ordinaris, i tota mena de persones que tinguin manera d'escampar prospectes, paperetes de votació, etcètera.

Moltes altres lletres de les que ens són adreçades, contenen el plany de molts catalans que el dia 2 d'agost no «podran» votar l'Estatut. Es tracta generalment d'estiejants i de músics. Dels primers no en volem parlar. Ens resistim a creure que hi hagi catalans que per conveniències d'estimeig deixin de votar l'Estatut. Es de pensar que s'imposarà el bon sentit i el concepte de la dignitat pròpia. Ens ho fa esperar car les diverses lletres que ens arriben d'algunes viles d'estimeig, de les quals sortiran cap a Barcelona caravanes automobilístiques de votants. S'imposa la solidaritat patriòtica; cal que tots aquells propietaris de cotxes invitin totes aquelles persones les quals no disposen d'aquest comodíssim mitjà de transport.

Tenim a les mans una carta signada per un músic, en resposta a la que dies passats publicarem d'un col·lega seu i en la qual adia que diumenge no serà a Barcelona. El nostre comunicant d'avui ens diu que ell s'imposarà com a primera condició en la contracta del dia 2 d'agost el que se li permetés venir a Barcelona a complir amb el seu deure de català. Aquesta és la bona actitud. Totes les obligacions i tots els afers de diumenge, no poden ni de lluny equiparar-se amb l'acte memorable de dipositar el vot a les urnes.

Un impressor de Girona s'ofereix a imprimir gratuïtament unes paperetes que signades pel president de la comissió ser-

L'Estatut i les qüestions socials

De tots els partits i de tots els estaments surten veus que clamem per la victòria del nostre Estatut. Això sol hauria d'ésser prou perquè els esgarri-cries possibles que esperen el moment de deixar anar aquells marxaus a que ens tenen acostumats, reflexionessin una mica sobre l'actitud a adoptar quan aquest imperatiu de Catalunya arribi a les Corts.

Però hi ha més que això. Hi ha tota una realitat actual que posa en evidència la incapacitat manifesta d'alguns homes del Centre per a «veure» i resoldre els problemes que — siguin de l'indole que siguin — atanyen Catalunya. Podríem dir que a Madrid observen i resolen les coses amb una mentalitat contraposada a la nostra.

Fa disset anys que aquesta pobra mentalitat, excitada per l'instint de conservació més poruc, donà ales a la desesperació proletària, que abans es movia ran de terra, i fomentà el sindicalisme roig amb totes les falles, però també amb tot l'heroisme — cal reconèixer-ho — que la desesperació imposa als actes dels homes.

Ni aleshores, ni ara, ningú no ha volgut mirar aquest problema sota un punt de mira objectiu, mancat d'egoïsmes. I no mirant-ho així els fets han de produir-se lògicament tal com s'han produït fins ara. El punt de mira de classe excita els antagonismes de tal forma que es va a la lluita amb el cervell: no és la raó la que impera sinó la força dels uns que s'oposa a la força dels altres. És una guerra cega, inhumana, eixorca, com totes les

guerras en les quals només es poden comptar les víctimes.

I bé, seria la cosa més natural del món que els homes de govern servissin d'element contemporitzador, tot situant-se en aquest punt de mira objectiu, inasequible a les parts litigants. Més ara, que el Govern es troba en el seu lloc de responsabilitat, perquè la totalitat del poble li ha posat.

L'aprovació de l'Estatut ens permetrà, en primer lloc, mirar les coses de casa estant, sense necessitat les referències tendencioses d'uns representants més o menys imparcials. Els problemes que sorgeixin a Catalunya seran resoltos per catalans i d'acord amb la particular manera d'ésser del nostre poble. Macià mateix n'és una garantia: el seu criteri obert a totes les raons; el seu profund coneixement de les inquietuds proletàries — que no pot abrandar perquè no són les seves, però que tampoc no pot combatre perquè són les més representatives i les més puixants del nostre poble — farà que no cerqui la pau i la concòrdia a base de gent armada ni de desautoritzacions extemporànies. Els agitadors d'ofici ja seran refusats pel seny dels nostres obrers, que no necessiten altra cosa, per a produir-se serenament, que portar les mans deslligades i ésser escoltats per homes liberals.

Llavors potser comprendran, els homes d'Espanya, que la revolució no és una paraula ni una promesa, sinó la realització de les promeses i les paraules que l'han fet possible; que les majories marquen el camí que els governants han de seguir i que aquests no poden ni han de desviar-se, si no volen córrer el risc d'ésser bandejats per aquell mateix poble que els ha entronitzat.

El dia 2 s'ha de desfer aquest nus formidable que ens lliga les mans i ens impedeix actuar d'acord amb el nostre criteri de catalans. Llavors, Catalunya mostrarà davant el món, per a satisfacció pròpia i estímul dels altres pobles que viuen rerassagats, quin és el seu procediment.

CARLES FARSAC

Ja sabeu que l'Estatut és la regeneració econòmica de Catalunya?

Catalunya, aquesta Catalunya germana, és com una mare, com una bona mare per a nosaltres; aquesta Catalunya de sentiments humanitaris, aquesta Catalunya de cor noble, d'esperit abnegat, aquesta Catalunya de sentiments liberals, fa una crida als catalans i als que tenim la sort de conviure amb ells, per anar el diumenge proper a fer patent la nostra conformitat amb l'Estatut presentat per la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres, els valencians, no podem pas negar la nostra franca col·laboració a favor d'aquest Estatut, ja que ell representa l'alliberament de tots els sentiments del poble i representa també la subsecció d'aquestes arrels centralistes que no deixen viure Catalunya com tampoc les altres regions d'Espanya.

Diumenge vinent, ha d'ésser un dia de joia, un dia en què quedarà refermat el sentiment liberal de Catalunya, un dia en què el poble, tot el poble com un sol home, rendeix a les urnes la seva voluntat alliberadora. Ha d'ésser un dia, que quedaran ben patentitzades les ansies de llibertat que sent aquest poble, i que per tant, rebutja tot el que representa tirania i vassallatge.

Valencians! No oblidem que Catalunya lluita per enlairar la dignitat de totes les regions d'Espanya, per aixecar aquest esperit ensorrat p' l'absolutisme absurd d'aquells bastards que tant enlodaren la nostra Espanya.

Votem l'Estatut, valencians! I donem a Catalunya una prova més del nostre afecte, del nostre amor, i una demostració de que la nostra regió, la regió valenciana, sent, com ells, aquestes ansies alliberadores.

Valencians, per la llibertat de tots els pobles d'Espanya, votem l'Estatut!
JOSEP M. TORTOSA

Moviments sísmics a Itàlia

Roma, 30. — Comunicuen de Narni, al «Popolo de Roman», que s'han registrat nous terratrèmols a la regió.

A Poggio i Diotriocollí ha resultat una persona ferida, i diverses cases s'han enderrocat.

A Calvi la batzegada sísmica ha estat molt intensa, haven-se enfonsat quatre cases i quedant-ne d'altres de civellades.

La població, esporguda, es refugià a les places. — Fabra.

Valencià, basc, gallec, a idalús... Votant l'Estatut de Catalunya votem, també, per la llibertat de la teva terra. Votem-lo, germans!

DONES CATALANES:
El vostre deure, en aquest moment, és fer votar l'ESTATUT i signar les fulles del plebiscit femení
Francesc Macià

—Però, que passa?
—Deixeu-lo per mi! Ha dit que votará l'Estatut primer que jo...